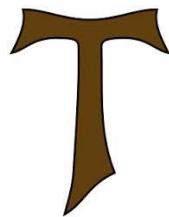

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

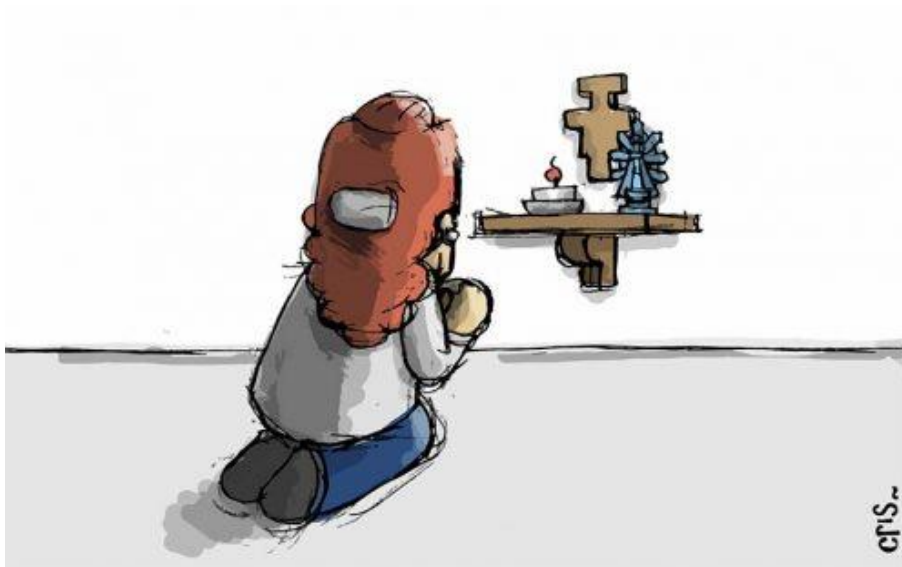

Any 25 abril 2020 núm. 232

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

Aquests dies resem a casa

Regla de l'Orde Franciscà Secular

Punt 14

CRIDATS A EDIFICAR EL REGNE DE DÉU

*Cridats, juntament amb tots els homes de bona voluntat,
a construir un món més fratern i evangèlic
per tal de portar a terme l'edificació del Regne de Déu,
conscients que qualsevol "qui segueix Crist, home perfecte,
esdevé també ell més home",
exerceixin amb competència les pròpies responsabilitats
amb esperit cristià de servei.*

QÜESTIONARI

- 1) ¿Què t'ha semblat més important o t'ha agradat més en aquest tema?.
- 2) ¿Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de la fraternitat?.

PREGÀRIA

Senyor, Déu nostre,
vós heu posat al món com a llevat
la força de l'evangeli;
feu que, cridats a viure
en les múltiples activitats humanes,
plens de l'esperit de Crist,
enmig de les nostres tasques temporals,
treballem en l'edificació del Regne de Déu.
Amén.

QUAN DÉU NO VE COM UN DÉU

No tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu (Is 53,2).

Fa uns mesos que estic a Instagram. Allà he trobat molts dels joves, nois i noies, que havia conegut com a infants i adolescents quan portava la catequesi del convent d'Arenys de Mar. Hi pengen les seves fotos. Saben cuidar el seu cos, saben posar per la fotografia, saben vestir-se a la moda i saben usar els filtres del mòbil. Se'ls veu orgullosos de la seva figura, i amb raó. A vegades semblen baixats de l'antic Olimp. Intercanvien "piropos" en els comentaris a sota de les fotografies, i gairebé em sento temptat d'afegir-m'hi... Pensant-hi, potser expressen alguna cosa que va més enllà de les seves fotos. Ens parlen d'un món, del nostre món occidental, que es mira al mirall amb satisfacció, que es sent justificadament orgullós de tants avenços assolits, de tanta salut i vida allargant-se durant tants anys per a tanta gent, de tanta informació a l'abast de la mà només de fer un "clic". Tot sembla sota control, i se'ns passa el missatge que tot està a punt perquè cadascú cerqui, i trobi, la seva felicitat. Quan, de cop, tot sembla saltar. La pandèmia del Covid-19 ens fa sentir fràgils i vulnerables. Potser ens havíem cregut que seríem déus, i el virus ara ve a recordar-nos que som humans...

I, mentrestant, ens encarem cap a la Setmana Santa, i vaig rumiant els textos d'Isaïes que llegim cada any pel Divendres Sant, abans de sentir la Passió segons Sant Joan. Déu no ens ve a trobar com un déu. De tan desfigurats, ni tan sols semblava un home (Is 52,14). L'antic relat de la Torre de Babel ja ens havia avisat que no s'arriba a Déu fent pujar fins al cel la nostra ciència i tecnologia, ni tampoc sentint que ho tenim tot sota control. Déu baixa, ve a trobar-nos, allà on semblen menys divins, allà on ens descobrim febles, vulnerables i contingents, fins i tot allà on se'ns presenta, com una evidència indesitjada, la nostra realitat de pecadors. Les seves ferides ens curaven (Is 53,5). Que estranya i difícil de comprendre que se'm presenta aquesta frase cada any! Com poden curar unes ferides? La resposta es troba en el verset anterior: Ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors (Is 53,4).

Aquests dies a la vida religiosa molts recordem l'heroisme dels nostres antecessors, que s'exposaven al contagi i oferien generosament la vida en temps de pesta per tenir cura dels infectats. A nosaltres, però, se'ns mana d'estar a casa, i entenem que ha de ser així. Potser són dies en què hem de redescobrir el valor de la pregària. Som cridats a ser intercessors, ja que creiem que Déu pot intervenir i, fins i tot quan no ho diu, el món compta que nosaltres ho demanarem. Però només intercedirem correctament si baixem al fons, si entrem en les seves ferides, allà on Ell fa seu el dolor dels malalts i dels seus familiars, el cansament del personal sanitari, l'esquerda que aquest virus ha obert en la nostra seguretat personal i col·lectiva; allà on Déu no ens ve a tro-

bar com un déu ni com un perfil d'Instagram; allà on entenem el que deia aquell gran mestre de la vulnerabilitat com a camí cap a Déu que fou el germà Roger de Taizé: Amb les nostres espines, Tu encens un foc. I en les nostres mateixes lesions, hi fas créixer una flor del desert.

Fra Eduard Rey
Ministre Provincial dels Caputxins O.F.M. Prov. Catalunya
President de l'URC

EL PLACER DE SERVIR

Toda la naturaleza es un anhelo de servicio.
Sirve la nube, sirve el viento, sirve el surco, sirve la flor, sirve la tierra.
Donde haya un árbol que plantar, plántalo tú;
donde haya un error que enmendar, enmiéndalo tú;
donde haya un esfuerzo que todos rehúyen, hazlo tú;
sé tú el que aparte la piedra del camino,
el que ponga fin al problema, el que ponga luz donde los demás perdieron la esperanza,
el que salpique gozo en los corazones tristes.

Pero, qué triste sería el mundo si todo en él estuviera hecho;
si no hubiera un rosal que plantar, un niño que peinar,
o una misión una empresa que emprender.

Hay alegría de ser santo y la de ser justo,
pero hay, sobre todo, la hermosa, la inmensa alegría de servir.

No caigas en el error
de que sólo se hacen méritos con los grandes trabajos;
hay pequeños servicios:
arreglar una mesa, ordenar unos libros, peinar una niña.
Aquel el que critica, éste el que destruye;
sé tú el que sirve.

El servir no es una faena de seres inferiores.
Dios, que es el Creador y la Luz, sirve.
¡Pudiera llamarse: "el que sirve"!

Y tiene sus ojos en nuestras manos
y nos pregunta cada día:
¿Serviste hoy? ¿A quién?
¿Al árbol? ¿A tu hermana? ¿A tu madre?

Gabriela Mistral, ofs

ENCONTRARSE PARA CRECER EN LA AMISTAD

He recibido una llamada de una persona que conozco desde su adolescencia, actualmente casado y con hijos. Me habla de organizar un encuentro con todos los que vivieron alrededor de nuestra comunidad eclesial durante el mismo periodo. Desde hace tiempo formaron un grupo de whatsapp pero añoran el encontrarse.

Me alegro y le digo que les apoyaré y participaré de esta iniciativa. Es algo que ocurre en estos tiempos en los que vivimos metidos en este mundo cerrado de familia, trabajos, amigos circunstanciales y vuelta a empezar. Esta rueda vital se antoja como falta de fondo y genera la búsqueda de los momentos en los que tomamos las decisiones y descubrimos amistades que aún llevamos en nuestra imaginación.

Son años recordados con nostalgia, vividos unidos a un mismo centro vital como era la iglesia donde participaron en las Eucaristías y en las oraciones vividas con intensidad; las salas de pastoral donde se llevaron a cabo las conversaciones, las preguntas y las respuestas de unos y de otros. Allí tuvieron sus más y sus menos intercambiando excursiones, convivencias y momentos de reflexión que les ayudaron a enriquecerse.

Es, en definitiva, querer soplar en las ascuas de un fuego que poco a poco se fue apagando. Unos momentos quizá engrandecidos por el tiempo transcurridos. Estos encuentros, a veces, quedan en la nostalgia pero sería de desear que sirvieran para revivir los momentos en los que tomamos decisiones en la vida.

Espero de este y de otros grupos de amigos que se reencuentran después de años que les sirva, sino a todos si algunos, para consolidar amistades sinceras. Amigos que se tengan paciencia en las limitaciones, se perdonen cuando se hayan equivocado o resalten aciertos que hayan tenido.

Un amigo de verdad tiene la confianza de discrepar, ser crítico y corregir con amor el comportamiento que considera equivocado, como escribía Carlos G. Valles hace ya diversos años: "Un amigo fiel al lado es la mejor ayuda para conocerse a sí mismo y sin miedo" ("Viviendo juntos" Ed. Sal Terrae 1985 pag.38).

Seguro que todos tenemos la experiencia de haber tenido dificultades en la vida, enfermedades, pérdidas de personas queridas que nos han hecho pasar por etapas de dolor y desconcierto. En esos momentos ha sido la familia pero, también los amigos, quienes nos han acompañado en silencio, nos han ayudado o dado algún consejo con el que hemos ido saliendo adelante.

De una amistad podemos necesitar alguna vez una ayuda concreta, un favor determinado o cosas parecidas pero, sobre todo, lo que le pedimos es su cercanía, su calor, su ánimo y su oración, si es creyente. Buscando este tipo de amistad merece la pena reunirse.

Francisco Pesquera, ofmconv.

CARITAT QUARESIMAL

Durant la Quaresma, caminem cap a Jerusalem tot seguint Jesús. Portant les nostres creus, anem cap al Gòlgota, ens dirigim a la porta de la nostra resurrecció on, deixant la nostra vida corporal, naixerem a la vida eterna, però sempre i quan complim el "requisit" que Nostre Senyor ens va dir. Quina és aquesta condició per poder entrar a la glòria, al costat del Bon Déu ?

Aquest requisit no és res més que l'amor, és estimar de veritat a Déu sobre totes les coses i al proïsme ... Si seguim el camí de la nostra vida, tot seguint Jesús, Ell mateix ens dirà què espera de nosaltres: Si ens vol "Cirineus" o "Veròniques" ...

Cal ser molt valent per ser Cirineu, i no tothom n'està capacitat. Déu ho sap, i ens ho diu, perquè mai no ens demanarà que fem res per damunt de les nostres capacitats. Són molt pocs els cridats a portar una creu semblant a la de Jesucrist, els cridats a donar la vida per amor a Déu i als germans, aquells que són cridats al martiri físic o espiritual ...

Però tots som cridats a ser Veròniques, tots som cridats a consolar, a acollir, a recolzar, a ajudar, a escoltar ... els altres, de la mateixa manera que aquella dona va trobar Jesús en el camí de la seva vida, en el camí del patíbul de Jesús, carregat amb la creu de fusta, sobrecarregada amb les nostres misèries, malalties, amb els nostres pecats, i el va consolar amb una mirada de complicitat amorosa, i el va ajudar oferint-li un vas d'aigua i eixugant-li la cara de la sang, de la suor i del fang que la recobria ...

Duent a terme totes aquestes accions amb els germans, també és el mateix Déu el que les rep: "... tot allò que feu a un d'aquests petits, necessitats, és a Mi a qui ho feu ..."

Durant aquesta Quaresma, a tota la humanitat ens ha tocat viure en un escenari molt complicat, un brot d'una malaltia vírica molt contagiosa i mortal ens ha envaït. Sota l'amenaça d'infecció pel "coronavirus", tenim l'oportunitat de viure d'una manera més profunda, més plena d'amor, el misteri de la nostra salvació, i de posar en pràctica l'almoina, la caritat i la pregària vers el proïsme, ajudant-lo, aollint-lo, servint-lo, pregant per ell, és a dir, estimant-lo profundament en Déu.

Molt bona Pasqua de Resurrecció a tothom !!!

Balbina Birba, ofs

DESDE MI RINCÓN.

Me gustaría compartir con vosotros algunas reflexiones sobre la Fraternidad local como plataforma evangelizadora. Vida de Oración y Formación.

Algo que a nosotros nos cuesta tanto percibir y vivir como real, en Francisco es concretísimo y le sale de bien adentro: la vida como una transcendencia, un misterio personal; la realidad toda que habla de "Alguien" que la sostiene. O dicho al revés: **Dios como fuente de la vida, primera y última palabra, Creador y Salvador**. Si decimos que "Francisco lo recibe todo", estamos nombrando a Alguien que lo da; él así lo hace intensamente...

Las primeras fraternidades. San Francisco de Asís de Jesús Torrecilla

- ✓ **Artículo 37.2:** Desde el ingreso en la Fraternidad se inicia el camino de formación, que debe desarrollarse durante toda la vida. Teniendo presente que el Espíritu Santo es el principal agente de la formación y atentos siempre a colaborar con El, los responsables de la formación son: el mismo candidato, **la Fraternidad entera**, el Ministro con el Consejo, el Maestro de Formación y el Asistente, como guía espiritual.
- ✓ **Artículo 44.3:** La formación permanente, mediante cursos, encuentros, intercambio de experiencias, tiene como finalidad ayudar a los hermanos:
 - a escuchar y meditar la Palabra de Dios, "pasando del Evangelio a la vida y de la vida al Evangelio";
 - a reflexionar, iluminados por la fe y ayudados por los documentos del magisterio, sobre los acontecimientos de la Iglesia y de la sociedad, tomando posturas coherentes;

a actualizar y profundizar la vocación franciscana estudiando los escritos de San Francisco, Santa Clara y otros autores franciscanos.

¿QUÉ ES LA FORMACIÓN FRANCISCANA?

- **La formación franciscana tiene su fundamento en el encuentro personal con el Señor, y se inicia con la llamada de Dios** y la decisión de cada uno de seguir con san Francisco las huellas de Cristo pobre y crucificado, como discípulo suyo, bajo la acción del Espíritu Santo.
- **La Formación es una ayuda a los hermanos para descubrir la novedad y la vitalidad en la propia llamada como don del Espíritu en el seguimiento de Jesús al estilo de Francisco de Asís.**

○ **La formación franciscana es un proceso continuo de crecimiento y de conversión que compromete toda la vida de la persona, llamada a desarrollar la propia dimensión humana, cristiana y franciscana, viviendo radicalmente el santo Evangelio:** "pasando del Evangelio a la vida y de la vida al Evangelio", en espíritu de oración y devoción, en fraternidad y minoridad.

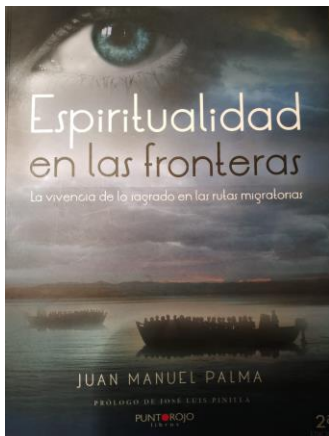
○ **La formación franciscana es un proceso dinámico de crecimiento que nos debe llevar al seguimiento de Jesucristo,** según la forma de san Francisco, **lleva al franciscano seglar a comprometerse con la Iglesia y con el Mundo.** A ponerse al servicio de los hombres de nuestro tiempo, como mensajeros de reconciliación y de paz. Esta Formación debe recoger los contenidos esenciales del carisma franciscano, para encarnarlos cada vez con mayor autenticidad en nuestro tiempo.

La vida de Formación y Oración de la Fraternidad (Evangelizados) tiene como objetivo principal desarrollar la vocación propia durante toda la vida, y esta vida de Formación y Oración me debe llevar a la Misión (Evangelizar)

- ✓ **Artículo 12.3 de las CCGG:** Los hermanos cultiven el trato filial con Dios y "**hagan de la oración y de la contemplación el alma de su vida y de su obrar**". Traten de descubrir la presencia del Padre en su corazón, en la naturaleza y en la historia de los hombres, en la que se cumple su plan salvífico. **La contemplación de tal misterio les moverá a colaborar en este designio de amor.**
- ✓ **La vida de oración nos llevará crecer por dentro como hermanos, los vínculos que surgen en el proyecto de Fraternidad se transforma con la presencia de Jesús.** *Francisco Javier Conejo, ofs*

L'ESPIRITUALITAT A LES RUTES MIGRATÒRIES

Avui us volem presentar el llibre “Espiritualidad en las fronteras. La vivència de lo sagrado en las rutas migratorias”, publicat per l'editorial Punto Rojo, l'octubre de 2017. Es tracta d'una visió diferent del món de la migració, d'una visió evolucionada, m'atreviria a dir.

L'autor és en Juan Manuel Palma, un sacerdot sevillà que, després d'anys dedicats a la teologia i el sacerdoci i mercès al voluntariat, coneix la realitat social de les fronteres, en concret de Ceuta, fet que marca la seva vida per sempre.

L'obra recorre, gràcies al testimoni dels/les protagonistes, les rutes migratòries que surten de l'Àfrica subsahariana i arriben a les ciutats de Ceuta i Melilla, des del prisma de l'espiritualitat i llur manifestació al llarg de tot l'itinerari. Se'ns explica que aquesta espiritualitat és clau en aquestes etapes fonamentals de llurs vides i dona forma a experiències fondants que els marcaran per sempre.

L'autor ens situa en el que anomena “mística de la cruïlla”, l'essència de l'experiència espiritual migratòria que es caracteritza per les aparents contradiccions entre drama/esperança, dolor/confiança, mort/vida, condol/lloança, silenci/manifestació de Déu Es tracta d'un recorregut traçat per diferents experiències, sempre partint de la corresponent base antropològica i psicològica pròpia de cada testimoni, guiat per la pedagogia de les dues tradicions religioses majoritàries en els testimonis (cristianisme i islam) i en clau interreligiosa.

Amb un gran respecte, aquest assaig de 130 pàgines va fent camí al costat dels/les migrats/des, els deixa parlar i, alhora, il·lumina les experiències amb textos de l'Alcorà, la Bíblia o mestres místics. Conscient dels punts calents de les rutes, l'autor es deté especialment a les experiències espirituals al desert, a les ciutats marroquines i als boscos fronterers a Ceuta i Melilla on sobreviuen els/les migrats/des perdent la fisonomia humana però només la fisonomia.

Preguntar-se si és possible parlar d'experiència espiritual a les rutes migratòries és com haver-se oblidat de l'existència del llibre de l'Èxode. I aquí tenim un relat espiritual en castellà de l'èxode actual de tants éssers humans que creuen no el Mar Mort, sinó un desert de mort. Us en recomanem la lectura.

Nota: Si no el trobéssiu a les llibreries o no en poguéssiu fer comanda, adreceu-vos al mail jmgofs@gmail.com on se'n poden fer reserves sense despeses de cap tipus.

Josep M. Garcia-Picola,ofs

¿QUI HO HA DIT QUE NO HI HA SETMANA SANTA?

¿Que no heu vist la immensa processó de gent, sense vestes ni manaies, que dóna positiu del coronavirus?

¿Que no veieu el Via Crucis del personal sanitari pujant el Calvari de la pandèmia, desbordats de forces i amb l'angoixa de no donar l'abast?

Qui digui que el Natzarè no sortirà aquesta Setmana Santa és que encara no l'ha reconegut en els sanitaris de bata blanca i de cor fi que es carreguen la creu del dolor dels afectats.

¿Que no veieu tants científics i metges que suen sang i aigua, com a Getsemaní, per trobar un tractament en forma de vacuna?

Que no diguin que Jesús no passa aquest any pels carrers quan hi ha tanta gent que ha de treballar per fer arribar els aliments i els fàrmacs a tothom.

¿Que no heu vist la corrua de Cirineus que s'ofereixen per ajudar d'alguna manera a portar les creus pesades?

¿No veieu quantes Veròniques que s'exposen a infectar-se per eixugar el rostre dels afectats?

¿Qui diu que Jesús no cau a terra cada vegada que sentim les xifres fredes de noves víctimes?

¿No estan vivint la Passió tantes residències geriàtriques, plenes de gent gran i cuidadors amb factors de màxim risc?

¿Que no és com una corona d'espines pels nens i nenes que han de viure aquesta crisi tancats, sense entendre-hi gran cosa i sense poder córrer pels parcs i carrers?

¿No se senten injustament condemnades les escoles i universitats i botigues que han hagut de tancar?

¿Que no són assotats tots els països del món pel flagell d'aquest virus?

¿No fan com Ponç Pilat, que se'n renta les mans, els dirigents que només busquen treure algun rèdit polític de la situació?

¿No pateixen, impotents com els deixebles sense el Mestre, tantes famílies confinades a casa, moltes amb problemes, sense saber com i quan s'acabarà tot?

¿No és el rostre de Maria Dolorosa el que es reflecteix en tantes mares i familiars que sofreixen la mort d'éssers estimats i encara a distància?

¿No és com arrencar les vestidures l'angoixa de tantes famílies i petites empreses que veuran despullada la seva economia?

No s'assembla a l'agonia de Jesús la manca de respiradors que hi ha a les UCI del país?

Que no diguin que no hi haurà Setmana Santa, que no ho diguin, perquè segurament mai el drama de la Passió no havia estat tan real i autèntic.

Reflexió de Mossèn Miquel Àngel Ferrer
Parròquia de Sant Pere Apòstol de Torredembarra

EM PREGUNTO PER QUÈ?

Un servidor de vostès, durant l'any 1994, era conventual del convent de Sant Francesc de Berga. Vaig ésser-hi durant quasi un sexenni. Doncs bé... El juliol d'aital any en qüestió, tingueren lloc, en el Bages i en el Berguedà, els devastadors incendis que l'assolaren i convertiren ambdues comarques en un paisatge lunar. Encara no sé per què en diuen incendis, quan al cap i a la fi, només n'hi hagué un escampat per diferents focus. Dic un perquè jo crec que va ésser provocat declaradament i oberta. Algun dia us explicaré perquè ho tinc tan clar. D'entrada us diré que en sóc testimoni.

Tot va ser horrorós. Era un mes de juliol calorosíssim, abraçador. Tot i sent Berga, la capital del Berguedà, un punt on l'estiu resulta molt més suau que en la resta de la Península Ibèrica, i en general, les nits, amb la finestra entreoberta, considerablement tolerables, aquell any, el 1994 vull dir, va ser horrible. Durant l'incendi també hi ajudava la impossibilitat d'obrir les finestres per la cascada de fum que envoltava la ciutat. La sequera era formidable, com a sequera era un meravellós model i exemple del que és una sequera. El Berguedà, amb tot el bosc sec, el sotabosc, tot i a l'ombra dels pins, la pinassa... vaja, total, que era un bidó de gasolina. I va reaccionar, tal qual, com la gasolina al contacte amb una teia. Ja us ho he dit, jo hi era. Sóc un dels milers de testimonis. 40.000 Ha. cuites i recuites.

Tothom es mobilitzà. Tothom. Però si bé el desastre fou patètic i moltíssim més, la vivència humana fou molt gratificant i exquisida. Única. Mai no s'havia vist una gent tan unida, tan connectada amb ella mateixa, una pinya tan sòlida d'anhels, de desitjos, d'inquietuds, també de terror. Tota una societat lluitant contra un enemic comú. A una sola veu i tots a una. Cadascú donant el que tenia, materialment i moralment. Cadascú fent tot el que podia, segons les seves possibilitats. Des dels més vells fins als més joves. Els qui no podien anar als boscos i camps, pels motius que fos, en diferents punts de la ciutat estaven preparant-ho tot perquè als qui anaven al front, al foc, no els faltés res de res. Tothom donà el millor de si mateix.

Un dia tocava un lloc. Un altre dia en tocava un altre. Això sí... mai van faltar els mínims. Durant la lluita, cases, masies, restaven obertes de bat a bat. Entraves fins la cuina o bé el menjador, la taula plena de tot tipus de vianda; les neveres repletes: aigua, refrescos, cerveses i algú sempre disposat a reom-

plir-ho. Wàters i banys impecables on et podies refrescar i rentar la cara. A voltes no hi trobaves ningú, a voltes, "els invasors", "bombers improvisats", érem els amos i senyors de la casa. Sorties corrent i et preguntaven si et convenia alguna cosa més...

Passada la desfeta, tot tornà a la normalitat. Una altra vegada les portes es tancaven i tothom és confinava en el seu lloc. Un lloc que havia esdevingut comú a tothom. Havíem tornat una altra vegada a ésser com érem. ¿Per què només som capaços de donar el millor de nosaltres mateixos en el cor més cru de la desgràcia?

El coronavirus, el Covid - 19, m'ha retornat a aquella imatge. Visc el moment present com un do de Déu. Estic emocionat. La gent de tot arreu, de qualsevol punt i lloc, m'ha fet emocionar. M'he sentit orgullós de la societat civil de la que formo part. No podré pagar mai els testimonis de lliurament, valentia, generositat, donació, solidaritat, podria posar més epítets i qualificatius però no cal que els hi posi. Són molts més i prou, us ho deixo per a vosaltres. I el sacrifici... Hi ha gent que encara creu i viu en l'esperit de sacrifici. Sort en tenim d'ells. Sort tenim de la consciència ciutadana i de totes les entitats, serveis i persones, de tots, que estan servint a la seva societat. Que m'estan servint a mi, ¡que carai! **No sé com donar-los les gràcies.**

Ja que estem pagant un preu molt alt -que hi ha gent que no podrà gaudir de moltes coses i que són els qui han patit els costos més elevats-, i que en aquest moment encara no sabem com acabarà tot, la lliçó que m'està mostrant el fet és que encara hi ha gent que viu segons l'esperit del bon samarità, i pot ser molts d'ells no ho saben. Torno a repensar les coses i m'adono que estem fets a imatge i semblança de Déu, hi ha qui sense pretendre-ho, segur, me n'ha fet adonar. La societat civil de la qual formo part m'ho ha recordat. He rebut una bona prèdica que dec interioritzar i fer meva.

Ara bé... ¿en traurem alguna conclusió? ¿Haurem après alguna cosa? Després de tota aquesta, jo crec que podríem dir ja "experiència de vida", ¿tornarem a ser els mateixos que érem abans? ¿Haurà servit de quelcom?

Fra Joaquim Recasens, ofm

ALEGRIA EN TEMPS D'INCERTESA, ANSIETAT I TEMENÇA.

Hi ha un refrany castellà que diu “No hay mal que por bien no venga”. Quan escric aquestes línies, mig món està confinat a casa seva i els que no ho estan molt sovint és perquè estan obligats a anar al seu lloc de treball o per un acte de responsabilitat i solidaritat digne d'elogi. A més a més per la televisió no parem de rebre notícies no gaire positives, el futur més immediat no es veu gaire clar i la gent gran, de forma especial, encara que no únicament, veu com l'amenaça de la nostra germana mort corporal els amenaça i els obliga a viure, molt sovint, tancats sols a casa seva, sense poder ésser abraçats ni poder abraçar als seus éssers estimats.

¿Què hi ha de bo en tot això? Què ens pot dir l'espiritualitat franciscana en aquests moments? No és fàcil contestar aquestes preguntes i, encara menys, que les respostes siguin satisfactòries perquè el que volem, el que desitgem, els que ens faria estar alegres es que demà ens diguessin que tot s'ha acabat però, per desgràcia, això no és possible. Davant aquesta realitat, aquesta dura realitat, el que cal que fem, els cristians en general i els franciscans en particular, és recórrer un cop més a la nostra fe, a una lectura atenta de la vida i obra de Sant Francesc i, com diu el lema dels franciscans seculars, portar l'evangeli a la vida i la vida a l'Evangeli. Tot això es concreta recordant que, com diu el Cardenal franciscà Amigo Vallejo l'alegria és una benaurança, un regal que el Senyor Déu fa a aquells que confien plenament en Ell. En l'experiència de Déu podem trobar motius suficients per l'alegria. Sant Francesc ens recorda que la perfecta alegria no es troba en els béns materials, en interessos mundans sinó sentir-se estimat i, especialment, sentir-se estimat per Déu i la confiança que aquest amor ens dona. Per tant, ara més que mai, la gratitud a Déu hauria de ser una constant, rebutjar la mesquinesa humana, l'enveja i l'egoisme ja que tot això ens porta a la tristesa. No podem oblidar en aquests moments de pors que solament podem aconseguir la perfecta alegria si fem el bé, no perdem la serenitat i mantenir-nos fidels a Déu, a la seva paraula i estar el més a prop d'ell del que ens sigui possible per tal d'assolir la pau i bé que ens portaran a la felicitat i que té per origen una esperança certa, una fe recta i una caritat perfecta. Solament així podrem superar les nostres limitacions i les limitacions que ens trobem al llarg de la vida.

Potser això, aquesta necessitat de mirar el nostre cor i parar el ritme frenètic que ens imposa el dia a dia i un retorn a l'Evangeli és el més positiu de tot plegat. Rebeu tots, especialment els que esteu en una situació de risc o que teniu éssers estimats en aquesta situació, el meu escalf, els meus ànims i sabeu que no esteu sols perquè la comunitat franciscana està amb vosaltres i, podeu estar-ne segurs, Déu també.

Josep Serra Sales ,ofs.

LA GERMANA REMEI GARCIA

Escric aquestes ratlles el 26 de març, quan per telèfon m'acaben de comunicar que un amic i terciari nostre acaba de ser hospitalitzat a causa de la pandèmia. Amb el cor molt trist, no sols pels malalts i difunts, entre ells uns quants coneguts, sinó pels seus familiars que en aquests moments dolorosos no poden estar al seu costat, em dispo, com a assistent espiritual a fer memòria de la nostra entranyable Remei. Així se m'ha demanat. Com tots els altres germans, jo estimava molt la Remei, però sóc conscient que hi ha altres persones que ho podrien fer amb més coneixement de causa, com per exemple, la majoria dels germans de la fraternitat d'Arenys, la seva fraternitat. Penso, principalment, en la germana Glòria Bilbeny, amiga, veïna i companya de la Remei des de molt joves, amb qui havia compartit moments de molta joia i moments molt dolorosos. La Glòria ho hauria fet molt millor, però comprenc que anímicament no es trobi ara encara amb les condicions necessàries per a posar-s'hi. Per a ella, així com per a tota la fraternitat d'Arenys i del Consell de Catalunya, ha estat un cop fort.

Parlar de la Remei és fer història del nostre terç Orde català dels darrers seixanta anys com a mínim. Ara en tenia noranta-sis, i des de noia s'havia sentit cridada a seguir l'Evangelí a la manera de sant Francesc, en la seva fraternitat franciscana seglar. Els assistents espirituals d'Arenys i els que han estat assistents provincials també ens en podrien parlar força.

Si no recordo malament, la vaig conèixer l'any 1972, essent jo novici a l'Ajuda, quan ja començava a interessar-me per l'Ofs. En una de les assemblees anuals, crec que a Manresa, em vaig trobar amb ella, amb la Glòria, amb la Francesca Terrades, amb els germans Coll, i amb tota aquella colla de terciaris arenyencs, que dinamitzaven amb tant d'entusiasme i participació, els nostres encontres. Vaig conèixer una dona intel·ligent, que s'expressava molt bé, respectuosa en extrem, però amb molt de criteri i que no afluixava fàcilment. Malgrat tot, captivava per una certa ingenuïtat tota franciscana, que la feia propera i familiar.

Quan vam començar l'experiència del Grup de joves terciaris, amb nois i noies de diferents fraternitats, va estar sempre al nostre costat, animant-nos i compartint amb nosaltres la joia del seguiment de l'Evangeli en fraternitat.

Ministra de la fraternitat d'Arenys, membre del Consell de Catalunya i, més tard, Ministra Provincial. Reunions i reunions, anades i tornades contínues d'Arenys a Barcelona, visites a les germandats del nostre país, sempre que convenia, trobades sovintejades amb el Consell estatal, pelegrinatges als llocs franciscans, participació en primera línia en tots els esdeveniments dels centenaris franciscans. Jo, en aquells anys, primer com a assistent adjunt de fra Lluís de Reus, i després com a assistent provincial, vam treballar en equip i molt ben compenetrats, malgrat que en tantes i tantes coses els nostres criteris eren molt diferents. Justament d'això en vam parlar llargament a Palma de Mallorca, quan amb d'altres terciaris d'Arenys van anar-hi per acompanyar fra Josep Turull en la seva ordenació diaconal.

Anys més tard, sortí elegida com a responsable de formació del Consell Internacional de l'Orde franciscà seglar, on col·laborà amb eficàcia en la preparació i celebració del Capítol General que tingué lloc a Mèxic en aquell sexenni. Va ser una ocasió que va aprofitar per a fer-nos conèixer de primera mà la realitat de l'Ofs d'arreu del món en aquells moments, i ajudar-nos a prendre més consciència de la universalitat de l'Orde.

No em cansaria de parlar de la Remei, però no voldria acabar aquesta nota necrològica sense fer esment de la seva profunda espiritualitat, especialment del seu amor a l'eucaristia i a la litúrgia de les hores. Vibrava amb cada missa, vivia cada moment de l'eucaristia de manera molt intensa, escoltava i assaboria la Paraula, la reflexionava i se la feia seva, en feia vida. Amb un sentiment molt eclesial, cada matí i cada vespre, s'unia a tota l'Església, especialment, a la família franciscana, amb la litúrgia de les hores.

Els darrers anys, passats a la residència Assís, es va anar afeblint de cos i de ment, però no d'esperit. Amb quina il·lusió participava en les trobades mensuals, quan amb altres germans terciaris compartíem la missa i comentàvem temes de franciscanisme, sobretot de l'Orde franciscà seglar i de les activitats de les diverses fraternitats!

I quan em parlava del seu nét, els ulls se li il·luminaven. "Fixa't, Josep Maria, què em va dir l'altre dia el meu nét : "Et telefono perquè et trobo a faltar molt, àvia". Oi que és bonic, això?

La Remei ha estat un regal de Déu per a l'Orde franciscà seglar, per als assistents espirituals i per a tota la família franciscana. Ha passat per la nostra vida fent-nos bé. Demanem la seva intercessió en aquests moments perquè sapiguem viure la nostra vocació franciscana, malgrat tantes fragilitats i contradiccions, amb la seva mateixa fidelitat. Que el Senyor ens concedeixi molts germans i germanes d'aquesta mena.

I, que ella, amiga i visitadora de tants malalts, acompanyi des del Cel els germans afectats per la pandèmia que estem sofrint, els que els atenen, els investigadors i científics que hi cerquen solucions. Remei, germana, companya de camí, amiga, prega per nosaltres!

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

A totes les fraternitats: PAU I BÉ

La germana Mort ha visitat la Remei i se l'ha endut (ACS). Em demanen que escriui sobre la meua experiència personal amb la Remei. Bé, han sigut 50 anys de compartir a la Fraternitat moltes vivències, reunions, projectes, festes, recessos, trobades a Pallejà, romeries a Montserrat, assemblees generals...

Amb la Remei vam fer la formació a casa seva, amb el Pare Maties Boada i vam entrar juntes a la Fraternitat. Entre altres coses, vam posar en marxa les trobades amb els malalts, ara Pastoral de la Salut i també els Grups de Diàleg, amb Fra Cinto Duran, el nostre assistent espiritual.

Com era la Remei? El juny de 1986, a les eleccions del Consell, vaig sortir escollida Germana Ministra just quan ella en deixava de ser. Aleshores vaig escriure en el Full de la Fraternitat: "La Remei, tot el trajecte que ha fet, portant la torxa encesa de la nostra Fraternitat, l'ha dut a terme amb entusiasme, fidelitat, amor i perseverança fins a donar-me el relleu. Des d'aquí gràcies, Remei".

Romiatge a Montserrat, 1978 amb fra Jaume Zudaire

Llavors la varen nomenar Ministra Provincial de l'OFS de Catalunya. S'ho ben mereixia. La Remei va dedicar bona part de la seva vida al Terç Orde, que equival a dir a seguir amb profunditat el nostre Pare Sant Francesc d'Assís. Que ell t'aculli, Remei.

Amb amor i estima: descansa en PAU.

Glòria Bilbeny, ofs

GERMÀ JOAN ANTONI PALOMA

Dijous, 26 de març, i afectat pel coronavirus, passava al Pare als setanta-cinc anys d'edat el nostre germà terciari Joan Antoni Paloma. Havia format part de la fraternitat de Sarrià, sovint en el servei de ministre local fins que un cop clausurada aquesta per l'edat i la salut dels pocs germans que quedaven, passà a la fraternitat de Pompeia. En Joan Antoni fou un franciscà d'una peça ja des de molt jove. Vinculat de sempre a la comunitat cristiana dels caputxins de Sarrià, participà activament en l'Orde franciscà secular, especialment en la formació inicial i permanent dels germans, així com en la formació franciscana de les germanes caputxines.

Educad en els escolapis de Terrassa, filòleg i molt bon coneixedor de la literatura catalana, es dedicà a la docència. A propòsit d'això, en Sergi Belbel, dramaturg i director de teatre, escrivia el 20 de novembre de 2016 en el *Debat de l'Ara: L'any següent, en Joan Antoni Paloma, va ser el nostre professor de literatura catalana i espanyola. Aquell home, alt i atabalat, tan tímid com apassionat, entranable, inolvidable, ens donava classes amb una força i una energia que encara ara recordo amb tota nitidesa... Fora de la classe semblava un home de seny, però a dins de l'aula s'abandonava a la rauxa. Era un home directe, sincer, extremadament sensible i absolutament posseït per la passió per la literatura...*. Els germans de l'Orde franciscà secular ho sabíem molt bé, això. Havíem tingut ocasió de comprovar-ho sovint, entre moltes altres ocasions, en l'assemblea anual de Berga, on ens parlà sobre Mn. Cinto Verdaguer, o en el Curset de Franciscanisme a la Facultat, quan dissertà sobre en Joaquim Ruyra, dues figures excepcionals del nostre terç Orde.

Vaig conèixer a "*En Paloma*", com li dèiem, en fer-me frare al convent de Sarrià. Jo tenia 16 anys i començava el postulantat. Va ser la primera persona que em va animar a organitzar els pelegrinatges als llocs franciscans, i tant a ell com a la seva esposa, Maria Rosa, els hem sentit sempre totalment de casa, de la família. En aquests darrers anys el vaig retrobar a Sarrià, quan molt feixuc i delicat de salut, assistia a l'eucaristia, sempre, però, amb la seva anècdota a punt o el seu acudit personalíssim. Gràcies, Joan Antoni, per tot el que el Senyor i Francesc ens han regalat a través teu en els teus setanta-cinc anys. I la nostra comunitat de pregària amb la Maria Rosa i els teus fills.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap.

SAVIESA FRANCISCANA

Un escriptor francès definia el carisma caputxí com "una sàvia ingenuïtat". És una descripció que vol subratllar el tarannà senzill, espontani, que s'ho creu tot, sense sofisticació. Però amb saviesa, amb el gruix que dóna una intensitat de vida i profunditat de mires i intel·ligència. No se si aquesta és una descripció ajustada als frares, però sí que ho és per la nostra germana Remei Garcia, que fa poc que ens ha deixat. L'any 1978 la vaig conèixer. A través dels anys ha anat acumulant saviesa, profunditat de vida. Ha estat una dona de consell, fruit d'una molt seriosa coherència de vida. Ha format i ha introduït molts en la vida espiritual i franciscana, com ho mostren els múltiples articles que ha escrit i publicat. A *Catalunya Franciscana* va publicar un comentari a cada una de les Admonicions de sant Francesc i molts altres articles. Va formar part de la redacció tant de *Catalunya Franciscana* com de *Recerca*, de la qual va ser secretària, escriptora i cofundadora. En ella hi vaig trobar una gran col·laboradora i amiga que durant anys va ser un ferm pilar en el treball de cada dia.

Però aquests aspectes sempre es van desenvolupar en un context d'ingenuïtat, de simplicitat, que li feia mantenir un cor d'infant. Era intel·ligent, treballadora, metòdica, fidel, d'idees clares que a vegades la feia tosuda. I, deixeu-me afegir encara una cosa: enamorada. Sí! Enamorada! Un aspecte, aquest, que vivia amb gran intensitat i que sorprenia. Malgrat tant temps de viduïtat i a pesar que el temps del seu matrimoni havia estat molt curt, parlava del seu marit amb emoció. Continuada enamorada. Amb la mateixa emoció parlava del seu fill, de la família i de la gran família que tenia i que són un referent i constructors de la Vila. Esposa i mare, convençuda i seduïda pel sentit de família. Podem dir que era vocacionalment esposa i mare: creadora de família. Dona que estimava el País i que es va comprometre políticament i social amb ell i, en concret amb la Vila d'Arenys, amb gran quantitat d'iniciatives de tot tipus socials, culturals, d'ajuda.

Una profunda creient. Creient d'una peça, del matí al vespre. El que més li dolia o, potser millor dit, el que no entenia era una vida sense Déu. La seva vida era Jesús i el seu company Francesc d'Assís. Terciària, mestra de formació, ministra de la fraternitat, va formar part del govern general. Va viure la seva consagració de terciària com l'aspecte vertebrador de la seva vida. Tinc la sort d'haver compartit amb ella en moltes

ocasions aquest caminar, per això puc dir que, la seva, era una fe nascuda d'una profunda convicció i experiència de pregària. Una experiència a la qual reservava temps, esforços i espais i que fou el seu fonament i font de la seva vitalitat. Tenia uns ulls brillants plens de preguntes i d'haver vist més enllà el que és fonamental i invisible. Ulls d'infant. També, hi havia en ella lectura, molta lectura; i compromís i ganes de canviar el món. Sabia que el centre per canviar el món és el cor de l'home, seu de tants disbarats, però, també, obert a l'Únic necessari.

"Una sàvia ingenuïtat" que tossudament va constituir-la sempre i que, tot exercint de mestra, ens va ensenyar a viure en Déu, en la persona de Jesús i tenint sant Francesc com a company. Cal donar-li'n les gràcies.

fra Jacint Duran i Boada, ofmcap

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Benvolguts germans i germanes:

Primer de tot, esperem que tothom estigui bé amb les vostres famílies i comunitats.

Ens dirigim a vosaltres, per informar-vos que davant l'actual crisi provocada pel virus Covid-19 i seguint les recomanacions i decisions del Govern de la Generalitat, per limitar-ne la propagació de contagi resten anul·lades o prorrogades totes les trobades organitzades fins que la situació millori.

Estem a la vostra disposició en el correu:

ofscatalunya@outlook.es
Telf 635612431

Esperem retrobar-nos molt aviat.

**Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,
635 612 431**